

JAUNAIS CĒS

AGROFIRMAS «KRASNII OKTJABRJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

Cena 2 kap.

INTERVIJA

KO TU CERI NO PAVASARA?

Daba tomēr nolēmusi, ka jāizpilda plāns sniega daudzumā, un pava-sara pirmajā mēnesī, tās pirms astro-nomiskā pavasara iestāšanās, sapu-nāja tik, cik bija palikusi parādā. Tas nozīmē, ka lauki saņems piretieki-mi daudz valgmes, augsne iegūs spēku stipru asnu izdzīšanai no graudiem.

Laikā apsēts un labi sadīdzis lauks ne tikai iepriecina zemkopēju, bet arī apliecinā to, ka izaugs laba raža.

Agrofirmas saimniecībā — ar Darba Sarkanā Karoga ordeni apbalvotajā kolhozā «Krasnii Oktjabrj» par šī gada pavasari sāka domāt jaunās, kad drūvās izbraucu kombaini — rūpīgi novāca sēklas laukus, nopietni kērās pie sēklu gatavošanas. Jau janvāra beigās agronomiskais dienests un sēklu gatavošā, uzglabāšanas noliktuva saimnieki ar drošu pārliecību apgalvoja, ka vīnus pavasara atnāšana ne-pārsteigs: bija jau sagatavojuši augstās klasses sēklas un tādā daudzumā, kā gan pašiem pietiku, gan arī varētu izlīdzēt kaimipiemi. Šoziem darbs graudu noliktvās bija organizēts efektīvāk, tālab arī tā augļi ir briedīgāki.

Agronomi uz šo pavasari raugās ar cerībām. Bet ko no tā cer mehanizatori! Šo un vēl vairākus citus jautājumus mūsu korespondents uzde-va agrofirmas galvenajam inženierim

Valērijam Unžakovam tehnikas gads-kārtējās pavasara apskates priekšvara-kārā.

— Tehnikas apskates komisijas diez-gan stingri raugās, vai traktori un pie-kabes inventārs ir pienācīgā kārtībā, un nebūt ne visas mašīnas tiek pieņemtas no pirmā uzrādījuma.

V. UNŽAKOVĀ:

— Tā jau ir. Man šis ir otrs pava-saras, kopš ar vīrem komisijas uz-rādām tehniku. Pieredze vēl nav lie-la. Bet, spriežot pēc pagājušā gada un nemot vērā, ka šajā remont-sezonā mūsu saimniecības mehaniza-tori strādājuši nopietnāk, domāju, ka pirmajā piegājenā tiks pieņemts ne mazāk par 75 procentiem mūsu rīcībā esošo traktoru, kultivatoru, sējmašīnu un citas tehnikas.

— Mechanizatoriem daudz palīdzēja siltā un bezsniegainā ziemā, arī meti-nātāji savu agregātu zilās liesmas vislabprātāk spīdināja mehānisko darbnīcu pagalmā.

V. UNŽAKOVĀ:

— Tā bija. Bet ne tikai tas vien sekmeja mehanizatoru darbu. Vīnu vidū sprēgāja sociālistiskās sacensības dzirkstis, sarīkojām savu apskati uz vietas. Lielāku karību sāka prasīt tehnikas uzglabāšanas laukuma saimnieki.

— Vai pietiek tehnikas un lauk-saimniecības mašīnu darbu izpildes strauju tempu nodrošināšanai?

Bet pats svarīgākais ir tas, ka sa-nēmām otru angāru tehnikas remon-tam. Pagājušajā sezonā bija jāiztiek ar vienu un nav noslēpums, ka daž-kārt starp ražošanas iecirkņiem izcēlās nesaprāšanās: kuram savu tehniku re-monēt pirmajam, kuram pagaidīt.

Skaidrs, ka pirmie gribēja tikt «pie vār-dā» abi iecirkņi. Tagad katram ir sa-va šāda novietne, katrais var strādāt pēc sava grafika, izlemt, kāda tehnika remontējama vispirms, kura vēlāk. Līdz ar to mums ievērojamī paplaši-nājās segtās remonta zonas plašības.

— Vai pietiek tehnikas un lauk-saimniecības mašīnu darbu izpildes strauju tempu nodrošināšanai?

V. UNŽAKOVĀ:

— Jā, pilnīgi! Svarīgākajos veidos sagatavojas arī rezerves. Neparedzē-fiem lūzuma gadījumiem, lai nekavētu laiku, mums ir kultivatori, ecesas, arī sējmašīnas un famlidzīgi. Tātad, nevajadzēs stāvēt laukmalē un gaidīt, bojāto rīku varēs nomainīt uzreiz, bet izremontēt vēlāk, kad būs laiks.

— Kā tad veicās remonta laikā?

V. UNŽAKOVĀ:

— Abas ražošanas nodalas strādāja vienlīdz sparīgi, pastāvīgi iz-pildīja darbu grafikus. Darba kārtībā ir visa pavasara lauku darbu

veikšanai paredzētā tehnika, tā pilnī-bā arī tiks izmantota. Pavasara sēju esam ieplānojuši veikt desmit dienās.

— Vienlaicīgi bija jāgatavo lop-barības sagādes mašīnas, arī graudu kombaini?

V. UNŽAKOVĀ:

— Lopbarības sagādes mašīnu par-ka gatavība pašlaik ir 95 procenti. Vēl jāizremontē atlikušie divi graudu kombaini. Saimniecībā pirmo reizi iz-mantojām sešus VDR ražotos graudu kombainus. Tieši bija jāiztur lieka slodze, bet vadītāji praša panākt, lai būtu iespējami labāk saglabāti.

Vislabāk tas izdevās Vladimiram Gi-voinam. Lielu bojājumu nebija arī ciemagragātīm. Stingru pārliecību, ka tiks nodrošināta darbu savlaicīga izpilde, dod arī tas, ka mums visi mehanizatori ir paša spēku plaukumā, ar bagātu pieredzi.

Saimniecības mehanizatori cer, ka pavasaris nebūs sliktāks par cītiem, bet, lai nesagādātu pārsteigumus, tam ir sagatavojušies nopietni.

PIE KAFIJAS TASĒM

Ar pirmajiem gaiļiem ceļas tie, ku-rem darbs pie lopiem fermās. Zie-ma vai vasara, snieg vai līst, viņi iet savās ikdienu gaitās. Dzīvnieki laikā jābaro, jāapkopoj, jāiztira mitnes. Kopā ar pieredzējušajiem, ilgus gadus no-strādājušiem lopkopējiem šos celus iet arī gados jaunie un ar nelielu darba pieredzi. Visu viņu darbs un amati, lai kā tie sauktos, ir godā un cienā. Lopkopības darbinieki ir gal-venais spēks, kas ceļ un attīsta saimniecību. Šajā nozarē nodarbinātie ļaudis pāsācīliedzīgi pilda pienāku-mus un viņu darbs izpelnās augstu atzinību. Un ir joti svarīgi, lai šie cilvēki varētu atpūsties, pabūt kopā arī svētku reizē. Viena sirsniņu svētku pēcpusdienā spēj padarit spožāku daudzu darba dienu ierastu un vienmulīgu tecējumu. Par to ikviens dalībnieks, bet lielāko tiesu dalībnieces, jo lopkopība ir sieviešu rokās, izteicās pēc kopīgā atpūtas pa-sākuma aizvadītās sesdienas otrajā pusē.

Darbu steigā nepiedodami piemirsti lopkopējiem, viņu darbam veltītie svētki. Līzīgs pasākums, kā zinātāji stāsti, bijis pirms gadiem piecpadsmi. Un nu atkal agrofirmas kultūras nama lielā zālē nodota lopkopēju rīcībā. Malkojot karsto kafiju, fermu ļaudis ieķeļas, ko stās-ti, kā tiek izpildīti viņiem veltītie mākslinieciskie priekšnesumi.

No lielās lopkopēju saimes uz atpūtas pēcpusdienu ieradās trešā daļa. Daudzi bija aizņemti darbā, bet daļa neieradās arī tādēļ, ka šis pasākums vēl nav kļuvis par tradī-ciju.

Nobeigums 3 lpp.

PANORAMA

Dienā, kad siera rū-pīcas kolektīvs godināja sievietes viņu svētkos, tika atvērts kulinārijas iz-strādājumu veikalnis.

Pirms dažiem gadiem pašu spēkiem uzcelts veikals, kas tagad apgādā visu mikrorajonu, ne-sen iekārtots medicīniskais punkts. Un tagad šis paškamais pārsteigums.

To mūsu sievietes bija gaidījušas.

Tātagad jaunajā veikālā var iegādāties svai-gas smalkmaizītes, tortes, galas izstrādājumus un pusfabrikātus. Tortes var pasūtīt noteiktai die-nai, tāpat arī mīklu, dažādus salātus, galas iz-strādājumus. Tas atvieglo sievēšu rūpes gan ikdienā, gan svētku rei-zēs.

Tātagad jaunajā veikālā var iegādāties svai-gas smalkmaizītes, tortes, galas izstrādājumus un pusfabrikātus. Tortes var pasūtīt noteiktai die-nai, tāpat arī mīklu, dažādus salātus, galas iz-strādājumus. Tas atvieglo sievēšu rūpes gan ikdienā, gan svētku rei-zēs.

Vadītāja jubilejā

Romualds Unžovskis ir vienīgais kolhoza vadītājs, kuram tik liels darba stāžs. Pirmo reizi kolhoznieki viņu ievēleja 1955. gadā. Un no tā pavasara R. Unžovskis palicis kopā ar saimniecības audīni priekos un bēdās, neveiksmēs un panākumos. Viņa vadībā, ar sabiedrisko organizāciju un visa kolektīvu līdzdalību saimniecība gadu no gada virzījusies pa augšupejas kāpnēm, panākot un apsteidzot savus kaimiņus, klūstot par auglīga darba pieredzes skolu. Bet tagad arī par saimniecību, kura sekmiņi pierāda, ka agrorūpniecīskā kompleksā nākoņe ir lauksaimniecīskās ražošanas un rūp-

niecīskās pārstrādes integrācijā.

11. maršā kolhoza un rūpniecības uzņēmumu ļaudis sveica savu vadītāju lielajā jubilejā — sešdesmit gados. Bijā ieradušās arī delegācijas no kaimiņu saimniecībām, kurus vadīja to priekšsēdētāji Vladislavs Vaivods, Pēteris Vosorovs, Pēteris Barkovskis, Broņislavs Laizāns, Jevgē-nija Stikene; Daugavpils pilsētas iz-pildkomitejas un partijas komitejas vadītāji, partijas Preiļu rajona komitejas pirmais sekretārs Viktors Solov-jovs, rajona Tautas deputātu izpild-komitejas priekšsēdētājs Jānis Vucēns; Rīgas šefu organizācijas atbildīgie

darbinieki, Latvijas PSR Agrorūpnie-cīskas komitejas vadošie pārstāvji.

Goda vietā kopā ar jubilāru bija viņa ilggādigie līdzgaitnieki: agrofir-mas plānu un ekonomiskās nodalas prieķnieks Anatolijs Sabanksis, ģenerāldirektora vietniece lauksaimniecīskā rāzošānā Sofija Vjakse, sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu vadītāja Emīlija Trūpa un I rāzošanas iecir-ķa priekšnieks Voldemārs Adamovičs. Skanēja sirsniņi novēlējumi, jubilāra rokās gūla ziedi. Atbildes runā R. Ka-vinskis uzsvēra, ka jūtas laimīgs un stiprs, jo strādā spēcīgā kolektīvā.

Juris KAUŠA

Pildot svarīgu pasūtījumu

Mainās uzdevums — sapresēt se-sdesmit kīpas, ar to kolektīvs tiek galā sekmiņi. Pie tam gādā, lai darbam būtu laba kvalitāte, jo mūsu fabrikā iesai-nojē spaļi dodas tālā ceļojumā uz Ungāriju.

Ar pilnu jaudu strādā linu fabrikas spaļu presēšanas cehs. Veiksmīgi savu darbu organizē otrā maina, kurā kīpu apšuvejās ir Praskovija Vasiljeva un Vera Līsicina, presētājs Pjotrs Ķeo-novs un citi.

Natālija STAROVOITOVA, tehniskās kontroles nodalas prieķniece

ATTĒLĀ: TKN priekšnieks N. Starovoito-va (no labās) apspriežas ar spaļu presētāju P. Vasiljevu, V. Līsicinu, un P. Ķeonovu.

Viesojas armijas mākslinieki

Sarkankarogotā Baltijas kara apga-bala dziesmu un deju ansamblis labi pazīstams agrofirmas «Krasnii Oktjabrj» laudīm, tā vieskoncertus allaž kupli apmeklē kolhoznieki un strādnieki, jo zina, ka satiksies ar skanīgām dziesmām, redzēs aizrau-fīgus dejotājus. Mākslinieciskie prieķ-nesumi karavīru izpildījumā iegūst savu vienreizīgu skanējumu.

Noslēdzies nedēļas ilgs koncertce-lojums pa Preiļu rajonu, ko bija sarīkojis pazīstams kolektīvs. Nedē-las pirmajā dienā tās svētku noska-nojums valdīja agrofirmas kultūras namā — par godu Startautiskajai

Antona VEIGULĀ teksts un foto

sieviešu dienai bija sarīkots plašs un daudzpusīgs priekšnesums.

Kolektīva mākslinieciskais vadītājs un galvenais diriģents ir majors Aleksandrs Firsovs, diriģents un kor-meistars — Latvijas PSR Nopelnīem bagātās mākslas darbinieks Ilgnis Bumbieris.

Paliekošu iespaidu atstāj ansambla orķestris, baleta grupa, solisti: No-pelnīem bagātās mākslas darbinieki Jevgēnijs Jurjevs, Valdis Renemanis, Valērijs Sidorenko un Anatolijs Paukovs, tāpat arī Anna Krupskaja, Anatolijs Babenko, Jurijs Tjutupjukovs, kuri atra-da ceļu uz klausītāju sirdīm.

Labus iespaidus no uzturēšanās rajonā iizveda līdzi arī mākslinieki. Katrā dalībnieka sirdī palika viissrī-nīgākā iespādi no tīkšanās ar ra-jona jauniešiem, Lielā Tēvijas kara un darba veterāniem, visiem, kuru darbs kalpo mieram un mūsu Dzim-tenes tālākai uzplauksmei.

Vaironis ŠIDLLOVSKIS

PARTIJAS DZĪVE

Kārtējā abu kolhoza «Karsnij Oktjabrī» ražošanas iecirkņu kopīgā partijas sapulce bija veltīta svarīgām problēmām, kuras loti nodarbina visus cilvēkus — vadītājus, kolhombieku, speciālistus, ģimeni locekļus. Runa ir par kaitīgu, bet izplatītu, ar dzīlām saknēm jaunumu, kurš kā jaundabīgs augonis ērti iedzīvojies cilvēku fiziskajā un garīgajā dzīvē, acīm redzamī dzen viņus postā, bet tie pacieš un laujas graujošajai darbībai. Par dažiem šķietamiem jaunībām «kāslēgšanāsā» mīrķiem, ko izraisa alkohola migla galvā, daudzi cilvēki zaudē cieņu, atstāj novārtā ģimenes un nedarītus darbus, tādējādi graujot kolektīvu un visas valsts ekonomiku, pievīdot citu cerības. Ar alkohola tvaiku aizmuglotām acīm šie cilvēki nodara postu visai sabiedrībai, izraisa bīstamas un traģiskas situācijas darbā un sadzīvē.

Nedaudz pakavēšos pie statistikas. Aizvadītajā, 1987. gadā, disciplināri sodīti 97 agrofirmas darbinieki, kuri bijuši dzērumā. Tājā skaitā 20 cilvēki, kuri vadīja automašīnas, bet no viņiem sešiem bija uzticēts valsts autotransports. Atklāti un likvidēti trīs kandzas «rūpalī». Jāpiebilst, ka minētie skaitli raksturo tās sauktas «smagās gadījumus», kad bija jāiejaucas milicijas vai autoinspekcijas darbiniekam, bet cik nav bijis «sīkāku» gadījumu un incidentu, pret kuriem nereti izturās pārāk iecīlīgi, tīc solījumi laboties un vānīgos «nepiekār pie lielā zvana». Bet pieredze liecina, ka alkohola cienītāju solījumi ir tukša skāja.

Ko mēs varam nolikt jaunuma celā par šķērslī? Visnopietnākais — darba padomes ražošanas kolektīvos kolhozā, kuras principiāli novārtē katru

Nonēmt miglas plīvuru

dzeršanas gadījumu. Alkoholisma apkaršanas komisijas strādā vēl paši. Arī atturības veicināšanas biedrība nav tā populāra, tās pirmorganizācijas, kuras izveidotas mūsu agrofirmā, darbojas ap sešdesmit cilvēkiem, no kuriem tikai 22 komunisti un 9 komjaunieši. Pagaidām tikai siera rūpnīca iekļāvusies sacensībā par atturīga dzīvesveida kolektīva nosaukuma izcīņšanu. 1986. un 1987. gadā sarīkotas tikai vienas bezalkoholiskās kāzas.

Šajā aktīvā varam nolikt arī to darbu, ko veic agrofirmas kultūras un sporta komplekss, pašdarbībā pulcinot vairāk par 120, sportā iesaistot vairāk par 70 cilvēkiem, laikraksta «Jaunais Cēlš» publikācijas satīriskajā nodaļā «Ventilators». Zinību biedrības pirmorganizācijas lekcijas. Neievēto gājiņi pret alkoholisko dzīriem liecotajiem kļuvuši arī komunisti. Par iedzīšanu un ar to saistītiem pārkāpumiem kopš 1985. gada no partijas izslēgti četri, partijas sodus saņēmuši pieci cilvēki.

Un tomēr visi šie pasākumi un darbs vēl nav bijuši pietiekami efektīvi! Par problēmām, kas saistītas ar vēl aktīvākas cīņas izvēršanu par to, lai cilvēkiem no acīm norautu alkohola miglas plīvuru, padarītu viņus redzīgākus un noderīgākus sabiedrībai, notika atklāta saruna kārtējā partijas sapulcē. Komunisti uzsvēra, ka jāpaplāšina un jāpadzīlina darbs jau iestājatos virzienos, jāpieprasīta lielāka atbildība no vidējā posma vadītājiem un regulāri jājod vinīem iespēja sniegt pārskatus par padarīto.

Komunistiem turklāt jāapgūst arī citi svarīgi iedarbības līdzekļi, citas sfēras. Līdz šim mēs maz pētījuši bērnu audzināšanu atturības garā ģimenēs, nereti kultūras un masu pasākumi notikuši vienā valodā un tālab pulcinājuši tikai daļu no agrofirmas cilvēkiem, jo mūsu formējumā strādā arī daudzu citu tautību pārstāvji, tāpat arī nebija pacentuēs panākt, lai siera rūpnīcas kolektīva ierosmei būtu sekotāji — arī citi kolektīvi cīnītos par kopīgu atturīgu dzīvesveidu.

Vārdu sakot, ar tradicionālām vien pretalkoholiskās darbības formām nav iespējams izcīnīt iespaidīgas uzvaras, jo šis jaunums plaucis no pauzdes uz pauzdi, tā saknes aizsniedzas tālu gadījumu dzīlēs un nav tāk viegli izrāvējamas. Partijas sapulces dalībnieki nolēma uzņemt ceļu pirmorganizāciju birojiem organizēt pārskatus vēcākiem par bērnu audzināšanu atturīga un veselīga dzīvesveida garā, par labāko ģimeni piedzedīt pastāvīti laikraksta slejās, kā arī veikt pasākumus, lai vidējā posma vadītāji ar augstu atbildību izjūtu rūpētos par veselīga mikroklimata nodrošināšanu kolektīvos, paši būtu par paraugu visos progresīvajos aizsākumos.

Atturīga un veselīga dzīvesveida propagānda un piekopšanā katrā ziņā atbildība jāuzņemas par jauno pauzdi. Komunistiem jāpalīdz un jāvada komjaunības, tāpat arī visu citu jauno cilvēku, darbs šajā virzienā. Visi šie pasākumi savienojami ar darbu starpniecībā attiecību nostiprināšanā, ar pastiprinātu kultūras pasākumiem organizēšanas uzlabošanu, ar izskaidrošanu un neieciešību pret dzērājiem padzīlināšanu. Komunisti iestājas par to, lai visa mūsu ciema teritorija kļūtu par stingras atturības zonu.

Zoja AGAFONOVA,
agrofirmas partijas komitejas sekretāre

Ar labiem panākumiem strādā lielermas «Progress» kolektīvs, kura gādībā nodots augstražīgais melnaibais ganāmpulks. Aizvadītajā gadā te vidēji no govs izslaukti par 5958 kilogramiem piena, kāpinājums sastādīja vairāk par trim simtiem kilogramu. Tātad jau pavism tūvu sešu tūkstošu kilogramu robeža, ko lielermas slaučējas ar visu citu darbinieku atbalstu sasniegts šogad. Par to pārliecīnāts šī kolektīva vadītājs Valērijs Kolins (attēlā). Četrām pārstāvēm tas jau sasniegts, bet Antoņina Loginova un Feklinija Daņilova izslauca pat vairāk par septiņiem tūkstošiem kilogramu pienā.

Jāņa SILICKA fot.

DOMU KRUSTUGUNIS

Savās ikdienas gaitās mums jāsaņekas ar daudziem ciemiem cilvēkiem. Jo katrs jau never būt ne kurpiņeks, ne skroderis, ne maizes cepējs. Pats pulksteņmeistars un pats podnieks. Un nav jau arī vajadzīgs. Gaužām reta parādība ir «meistari uz visu». Ja visu prot, tad tas nenozīmē, ka labi. Vērtīgāk ir tad, ja prot vienu amatū, nu divus — bet tad dzili un pamatīgi, lai laudis teiktu: «Meistars ar zeltā rokām!»

Labs darbs prasa labu atalgojumu. Labāku par parastu, «cirvja» darbu, jo tas pa spēkām augstākās kvalifikācijas meistaram, tā izpildei vajadzīgs vairāk laika. Par pakalpojumiem, par vērtībām, mantām mēs norēķināmies ar pienītām vērtspapīru sumām pēc cenāžiem, ar materiālām vērtībām, ar savu darbu, kas rada materiālās vērtības. Cilvēku savstarpējo pakalpojumu un norēķinu sistēma pastāv kopīs neatminamiem laikiem. Un pavism nesen izdomāta nauda.

Mēs esam augsti attīstīta sabiedrība, mēs labi apzināmies naudas kā materiālās labklājības un vieglas dzīves vērtību. Bet tikai tajā mēs nenoslēdzamies, mūsu sirdīm un dvē-

selēm vajadzīgs morāls skaistums, morāls pamudinājums. Bieži vien morālais vajadzīgs kā piedeva materiālajam. Vispirms samaksā par pakalpojumu, par materiālo vērtību naudā, bet tad arī paslavē. Bet neviens jau neies cestēs un pārpūlēties par tā devēto «balto paldies», ir jāpiemet klāt arī kas taustamāks.

Ircīvēki, kuri cestēs strādā labāk un skaistāk periodā, kamēr izveido ap sevi goda oreolu, bet tad vairs necenēšas. Tad viņu vārds strādā, bet rokas palaižas, rokas «dara pa roku galam». Labs un izskaitīgs darbs, ko veicis iesācējs, kuru maz pazīst, nekad neturējis līdzi cenā ar tādu, lai arī paviršāku un slīktāku, ko izgatavojis pazīstams, slavens autors. Mēs pēc īcerēšas paliekam autoritātes vārda gūstā.

To var attiecināt uz mākslas darbiem, ko nepēkam ik dienās, uz pakalpojumiem, bez kuriem varam iztikt ikdienā. Vienkāršs cilvēks izgatavojis vienkāršu praktisku lietu, izdarījis ikdienīšķu pakalpojumu, kura vērtību skaidri un gaiši norādīta centrātī. Samaksā un piedevām vēl pasaki «paldies» par labo vaikumu, paslavē.

Bet viņš tev visā nopietnībā atbild: «Paldies tā kā par daudz, bet pieci rubļi būtu pašā laikā!»

Izdomāts! Joti ērts panēmiens, kā atgādināt, ka man nav vajadzīgs tāvs «plikais paldies», bet labāk maksai piemēt pieciem vārtiem desmit rubļus.

Neatradīsi taksometra šoferi, kas tevi vedīs par to maksu, kura tiek uzrādīta skaitītājā un vēl piedevām par paldies. Viņš ir «pieticīgs», viņš labāk vienkārši — piemēt desmitnieku.

Un tā jebkurā citā vietā. Remontēja pulksteni vai televizori, šūva bikses vai zābakus, dārija vēl ko un izgādāja šo, ja tu pateikīsies tād sedzīrdēsi: «Paldies par daudz, bet desmit rubļi — pašā laikā!». Un tā mēs atvēsināsimies no laipnības, sirsniņas, no nematerializētas cilvēka darba un tā auglu atzīšanas, nav vajadzīga tava laipnība, dod naudu!

Tas viss spilgti izpaužas dažu kooperatīvu, kuri aug kā sēnes pēc lietus, darbībā. Milestības vēstūlā, cukurgailīši un cukura vates, ūvēju un iesu ūsrētāju, aptiekāru un medmāsu, pankuku cepēju un bērnu runu sacerētāju, mēbeļu salicēju un gīmes svīnību organizētāju, un vēl neskaitāmi pulki dažādu kooperatīvu...

Drīz pašam vispār vairs nevajadzēs neko domāt un darīt —

kooperatīvi ar visu tiks galā. Protams, par to maksu, ko nem attiecas sadzīves un komunālo pakalpojumu oficiālās iestādes, bet visvairāk pareizinātu ar «paldies», kurš nav nekas cits, kā rubļi...

Bet kā šādos gadījumos ar mantas ārējo izskatu, ar kvalitāti, ar izpildījumu? Kā var būt kvalitāte, ja izejvielas bieži vien ir tās pašas nekvalitatīvās, ko rāzo rūpniecība, bet meistar — bieži vien tas pats brāķards, kurš arī pie rūpnīcas konvejera nejaudā sadraudzīties ar kvalitāti. Vēl jāpāršaubā, kā viņš tics pie ūzīvēlām. Varbūt, no pircis supermodernas bikses, iemontējis televizorā «pal» sistēmas krāsu pierakstu, sapircies cukura vati būsi kļūvis par ne sevišķi godīgā ceļā sagādāto mantu uzpircēju. Kilograms cukura maksā mazāk par rubļu, bet no tā saražotais saldums, ko tautā dēvē par cukura vati, iznāk simtreiz dārgāk! Lūk, cik «pieticīgs» kooperatīva biedrs, kurš arī plāšu žestu atraidījis «paldies», bet pieprasījis čaukstošo papītri ar naudas zīmēm viršu.

Pie rūpniecības ražotajiem pārtikas produktiem esam pieradusi, jo tie top lielākā vai mazākā mērā modernizētos uzņēmumos. Un tomēr, maizes kukuli atrod «nevēlamu iecepumu», kooperatīvi ir pārītāji, kooperatīvi, kuri nejauzīgiem iestādēm, kā konfekciju fabrikā, ar visu energiju panem darbs kooperatīvā? Un vār mūrieks var līdzēti papītri ar naudas zīmēm viršu.

Un ko domājat jūs, cienījamie iestātāji?

A. MEŽMALIS

Ak, šie burti...

Maz viņu — trīsdesmit trīs. Bet ko tik nevar pateikt! Pirms vēl lāstītās saņemis kārtējo laikraksta numuru, pirms viņa rokās nonākusi brošūra, ar to jau paguvusi iepazīties Tatjana Varfolomejeva. Kaprīzi ir teksti — brīziem autoriem steigā nav trāpījis uzstāt uz tās rakstāmāšīnas — tautīņa un vārdā iemaldījies pilnīgi negaidīts burti. Tad Tatjanai jādzīdomā, kāds varētu būt tātās. Lai noplēnītu savu «dienišķo maiži», viņai vārds un teikumos mēnēsi jāsavirknē miljoniem burtu. Pie fotosliekām mašīnas viņa nav iesācēja, tomēr, lai izpildītu un pārsniegtu plānu, jāstrādā līoti aši. Steigā arī pašai gadās vārdos un rindās «ievietoti» neierīgūs burti — tos jāpamaņa un «jāizmaksēķē» korektoriem un izdevuma redītājiem. Jo pieredzējušās burtīcīs, jo darbs ir «ītrāks» — mazāk kļūdu. Uz to neatlaidīgi virzās fotosliekuma burtīcīs T. Varfolomejeva. ATTĒLĀ: T. Varfolomejeva.

TĀ DIENĒ NOVADNIEKI

Pateicības vēstule

Cienījamie Ivan Tarasjevič un Lukerija Ivanovna!

Esam priecīgi Jums pazīnot, ka dēls, I pakāpes staršina Grigorij Orlovs, teicami dienē Padomju Armijā, godprātīgi pilda Dzīmtenes aizstāvja pienākumus, kā tās pieklājas padomju karavīram. Grigorij lieliski izpilda viņam uzstīcētos pienākumus, prasmīgi organizē apakšvienības, kuras komandieris viņš ir, kauju un politiskās mācības. Kā komandieris Jūsu dēls ir prasīgs, tācū tājā pašā laikā pret biedriem un padofājiem izturas ar cieņu, vērīgi, ir labs biedrs. Kolektīvs viņu cienā par atsaucību, par gatavību palīdzēt jebkurā brīdī.

Jūs dēlam raksturīgi ir pašstāvība, iniciatīva un drošme, pildot svarīgus uzdevumus.

Paldies Jums, Ivan Tarasjevič un Lukerija Ivanovna, par dēla labo audzināšanu!

No visas sirds vēlam stipru veselību, panākumus darbā un lielu personisko laimi.

Karaspēka dajās komandieris, partijas un komjaunības komiteju sekretāri.

★★★★★

(Nobeigums)

Katrs, kurš nonāk Livingstona, uzskata par goda lietu un vislāko nepieciešamību aiziet pie Viktorijas ūdenskrituma. Zambijas republikas valdība arī mums bija sagādājusi iespēju tuvāk papētīt šo lielāko upi, pavērot dzīvi tās krasos.

Viktorijas ūdenskrituma troksni var sadzirdēt jau pa krievu gabalu. Tāpēc vietējie iedzīvotāji šo dabas brīnumu sauc par «mozi-o-tunja», kas tulkojumā nozīmē «dārdošie dūmi». Krītot no 120 metru augstuma, no bazalta klinšu pārkārem, ūdens pārvēršas sīkos pilienos, miglā, tvaikos. Attāla pērkona troksni var dzirdēt, kad nokāp lejā, ūdenskrituma pakājē, kur ierīkoti skatu laukumi, atpūtas vietas.

D. Livingstons, kā jau dzentelmenim piēnākas, savu atklājumu veltīja Anglijas karalienei Viktorijai, nosaucot viņas vārdā. Ar šo nosaukumu tas atzīmēts uz kartēm, iegājis tūrisma ceļvežos, pasaules literatūrā. Tā apjūsmošanai ievērojami vārda meistari veltījuši savus sacērējumus. Tomēr vietējie iedzīvotāji paliek pie savas «mozi-o-tunja». Bet mums nepaveicās. Kad nonācām šajā tīk slavenajā vietā, lietus periods bija tikko sācies, citkārt ar ūdeniem bagātā Zambezi bija pamatīgi izžuvusi, un ūdenskrit-

tums vēl «strādāja ar nepilnu slodzi». Šobrīd, rakstot šīs piezīmes, kad Zambijas vasara jau uzņemusi pilnu slodzi, upe atkal ir sasniegusi savu augstāko līmeni lēzenojas krastos.

Viktorijas ūdenskrituma zonā Zambezi ir robežupe starp vairākiem valstīm. Turpat zemāk par ūdenskritumu pacejas tilts. Daži soļi pa to, un jau es Zimbabvē. Šī valsts ir vienas ar Zambiju koalīcijas pārstāvē, tāpēc tāda robežpāriēšana ir viegla un vienkārša. Starp citu, lai noklūtu vairākos Vara jostas rajonos no Ziemeļrietumu provinces, Tsākais cēlš ir caur Zairu. Un arī tuvākā osta ir Tanzānijā — Daressalamā Indijas okeāna krastā.

Zambezi pilnūdens laikā šeit ir apmēram divu kilometru platumā. Pie apvāršana redzamajā ainavā labajā krastā «noslēpušās» vēl divu valstu robežas. Vistuvākā ir Botsvana, tad Namībija. Tās visas robežojas ar upi. No Namībijas pierobežas Zambezi pagriežas uz ziemelēm. Tā tas bija mūsu kuģīša kustības virzienā, bet mēs ceļojām pret straumi. Zambezi savu ceļu uz Indijas okeānu uzsāk Zairā, šķērso nelielu Zambijas nostūri un pazūd Angolas džungļos, lai no turienes atkal iznirktu Zambijas zemē. Te savāc vairāku pieteiku ūdeņus, pa Zambijas

un Zimbabves robežu, celā atsvaidzinot Karības ūdenskrātuvi, ko izveidojusi spēcīga hidroelektrostacija, sasniedz Mozambiku un caur to nonāk okeānā, vai precīzāk — Mozambikes ūzurumā iepretī Madagaskarai.

Mums bija izdevība pabraukt tikai nelielu gabalinu — starp Viktorijas un Ngambves ūdenskritumiem. Samērā rāmaiš ūdens tecējums neradīja lielu pretestību kuģim, tas viegli slīdēja uz priekšu.

Vietām labi var redzēt, ka upes pārplūšanas laikā krastu līnija ir ievērojami tālāk, nekā pašlaik. Dažas no ēkām ir uz stabiem.

Rietumu provincē, kuras virzienā peldējām, ir slavena lopkopju zeme, te zaļojošajā ielejā izvietoti lieli ganāmpulki. Līdz šī rajona administratīvajam centram — Mongu pilsētai, kas atrodas pie upes, mēs neverējām noklūt, jo tā atrodas viņpus Ngambvei. Šī province ievērojama arī ar to, ka te, netālu no Mongu — Lealuū atrodas lozi tautas augstākā vadova mītne, kur viņš ar gimeni dzīvo pats tāvīgi, bet netālu no tās — Limalungu, kur dzīvo pa vasaru, tas ir, liebus periodā, kad Zambezi pārplūst. Tātad maza valstiņa lielajā valstī. Tauta saglabā savas etniskās īpatnības, tradīcijas. Mongu tikai tagad sāk veidoties rūpnieciski uzņēmumi, jau darbojas zivju pārstrādes un miltu fabrikas, ir mašīnu un traktoru stacija. Tomēr tā joprojām ir administratīvā pilsētīņa — 70 procenti no vairāk nekā 12 tūkstošiem iedzīvotāju ir valsts die-nestā.

Tautas parunā teikts: «Labi ir ciemos, bet mājās — vēl labāk». Arī mūsu delegācijai nemanot pienāca diena, kad bija jādodas atpakaļ pie saviem pastāvīgajiem pienākumiem.

PAMĒGINIET!

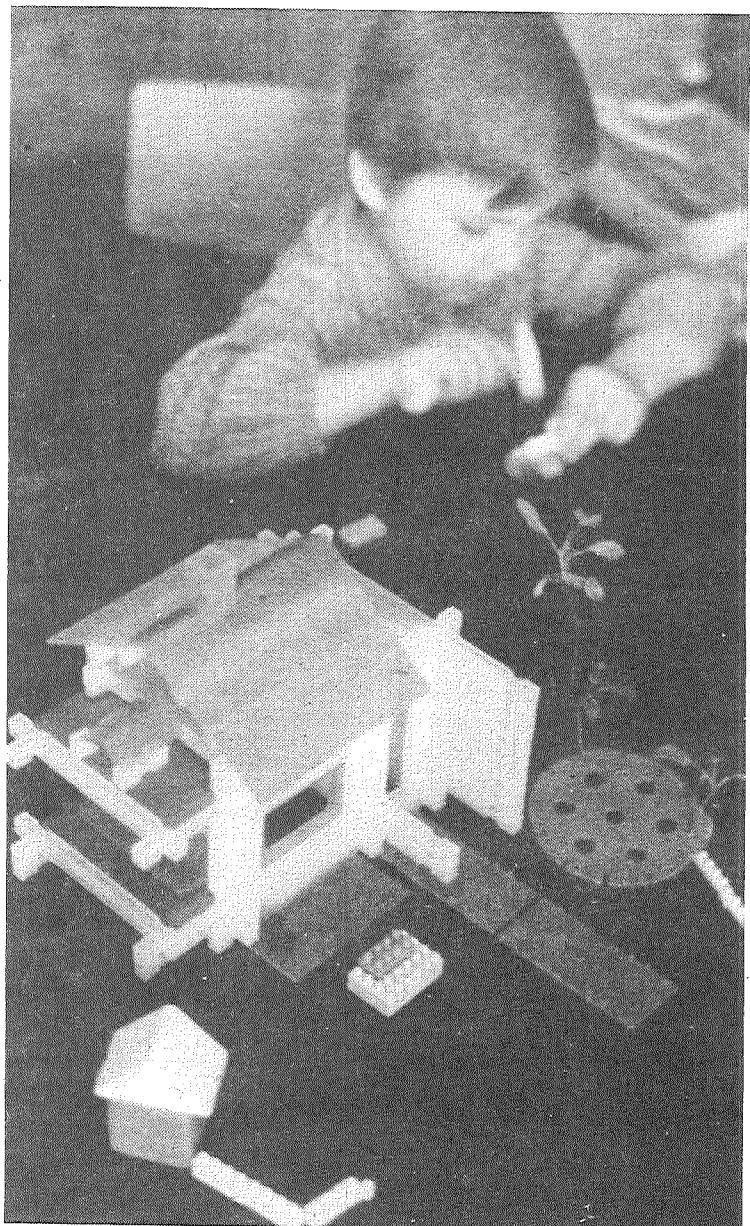
tur lielā saspiešibā un tamādzīgi, nepietiekami laiž pastāigās, mītnes slikti apgaismošas.

Ar minerālpiedevām cūkas nodrošina, piejaucot klāt pamatbārībai, tāpat arī izbarojot tīrā veidā un no atsevišķām silēm.

Ar sekmēm var lietot šādus mai-stījumus: 40 procenti kaulu miltu, 30 procenti krīta un 30 procenti vārāmās sāls.

N. TIHONOVS,
lauksaimniecības zinātņu kandidāts («Sējskaja Žizn»)

CELTNE SĀKAS BĒRNĪBĀ

Nākošie Sociālistiskā Darba Varoņi un Nopelnīciem bagātie darbinieki sākas bērnībā. Pie rotāju mašīnām, darbgaldiem, konstruktoriem. Bērna interešu loks pirmsskolas vecumā ir ļoti plās. Viņam jālasa priekšā grāmatas un jāstāsta pasakas, jādzied un jāmēca dejot. Bērns aug. Un klāt ir tas brīdis, kad pašam gribas darboties. Vecāki ar lielu prieku iegriežas rotālietū veikalos, kur var atrast saliekamas vai salīmējamas detaļas, lai mazais būvē pats.

SIVĒNI UN KRĪTS

Minerālvieles nepieciešamas gan pieaugušajām cūkām, gan arī sivēniem un puscūciem. Ja augošo cūku barības devās trūkst tādu minerālvieles, kā kalcijus un fosfors, tās slimī ar rāhītu, ar kaulu atmieksēšanos, vērojama šo dzīvnieku vispārēja novājēšana un rezultātā tas viss nelabvēlīgi iespaido produktivitāti.

Cūku grūsnības laikā minerālvieles tām nepieciešamas tādēļ, lai normāli varētu attīstīties sivēni. Ja šajā laikā

posmā dzīvniekiem trūkst minerālvieles piedevu, iespējama neatīstījusīs sivēnu izmēšana, atnesusies vairīnīce var apēst savu metienu. Negatīvs iespaids vērojams arī jauno dzīvnieku grupās — tie joti maz pieņemas svarā, bieži slimī ar mazasinību un rāhītu, kultīsi kļūst nederīgi vairogti.

Par negatīvu rosināšu faktoru var būt cūku turēšana siltos apstākļos, ja mītnēs ir mitrs, tās nav nodrošinātas pret caurvējiem, ja dzīvniekus

PIE KAFIJAS TASĒM

(Nobeigums. Sāk. 1 lpp.)

Programmu vadīja kultūras nama direktore Jelena Sivcova un komjaunatnes komitejas sekretāre Natālija Lapoško. Viņas organizēja arī dažus atjaunības uzdevumus, lai atpūtas brīžus padarītu jautrākus.

Bija laiks arī nopietnām pārdomām un pārrunām. Uz tām uzvedināja sieviešu rūpniecības laboratorijas vadītājas Valentīnas Deksnes stāstījums par pieņema kvalitāti, par jaunajiem uzdevumiem nākošnē, ko piena ražotājiem izvirza valsts standarta prasības. Ar labiem vēlējumiem jaunajā darba cēlēnā — tīkko uzsāktajā gadā vispār un pārejā uz darbu vasaras mēnešos, kam lopkopības darbinieki jau tagad sāk gatavoties, pie klātesošajiem vērsās kolhoza «Krasnij Oktjabr» galvenā zootehnike Irīna Norkārkle. Atzinīgus vārdus fermu laudīm un pānākumu vēlējumus izteica agrofirmas ģenerāldirektora vietniece lauksaimnieciskajā ražošanā Sofija Vjakse.

Gandrīz trīs ar pusi stundas ilga draudzīgās pārrunas pie kafijas galddieniem. Fermu darbinieku atpūtas pēcpusdienu koplināja agrofirmas vokāli instrumentālais ansamblis, ko vada Jānis Mūrnieks, izpildot padomju un ārzemju estrādes melodijas. Ar savu programmu, sirsniņi sveikti, uzstājās Jāņa Raiņa Dailēs teātra aktieri Ivars Kalniņš un Jānis Bērziņš, kuri mūsu republikā pazīstami arī kā kinoaktieri. Lauku laudīm nav tik lielu iespēju apmeklēt izrādes teātri, aizbraukt uz Rīgu, bet kinoseansus agrofirmas kinonamā var noskaņīties katru dienu. Ciemīju mudinātas, lopkopēs arī pāsas nodziedāja populāras dziesmas.

Atpūtušies lopkopības fermu laudīs atkal kērās pie darba. Vini apgalvoja, ka pasākums visiem patīcis, un priečājās, ka tā rīkojāti savukārt solīja aicināt kopā biežāk. Šādām reizēm ziemīgo nogalē un pirms vasaras darba cēlēna uzsākšanas jākļūst par tradīciju.

A. MEŽMALIS

ATTĒLOS: lopkopēji atpūtas brīdi; uzstājas Dailēs teātra aktieri J. Bērziņš (pa kreisi) un I. Kalniņš.

ATTĒLĀ: grupa no olimpiādes dalībniekiem radošas sacensības laikā.
V. STEPANOVA foto

BALSIS UN ATBALSIS

Šo vēstuli zināšanai mums atsūtīja latvīkrauts «Padomju Jaunatne»:

«Sirsniņi sveic jaunajā Pūķa gadā! Vēlu tikpat neatlaidīgi cīnīties par latviešu valodas tīrību!

1988. gads pēc austrumu tīcējumiem ir Pūķa gads. Latvīkjam vārdam Pūķis nesaskatu nekādas vainas. Diemžēl agrofirmas «Karsnij Oktjabrjs» latvīkrauts «Jaunais Celš» uzskata, ka labākais gada nosaukums būtu Drakona gads. Ar ko tad latvīkais Pūķis kritis neželastībā? Un kā uzskatāt Jūs? Andris Kalniņš.

— Paldies par tāk lielu uzmanību pret mūsu avīzi! Kā stāsta zinātāji,

tad Pūķim patīkot, ka par viņu bieži runā. Mēs neesam pirmie, kuri piemin Drakona vārdu.

«Parādu tev visdzīļāko cieņu — saņem ielūgumu apciemot Jūras dieva Drakona pilī... Tur Urasimo Taro sagādīja pati pils saimniece Jūras dieva Drakona skaistā meita Otohime ar pavadoņu svītu...» — to stāsta 1981. gada «Pasaku kalendārs».

«Pūķis — tas pats kas drakons (Rietumu tautu mitoloģijā), — milzīga, spārnoša ķirzaka, kura spļauj uguni» — Voldemārs Ancītis, «Latvju dainu izlase», 1984. gads.

«Labdien, redakcija! Esmu pensionārs un cītīgi lasu Jūsu avīzi. Pasaulē nodzīvojis 60 gadus. Savas avīzes 4. lappusē Jūs rakstāt: «kāda līdzība linu fabrikai ar baznīcu?» Labāk linu fabrikas dzērājas sievas salīdzinātu ar tiem, kuri iet uz Riebiņu kultūras nama dejām un diskotēkām, jo tur piedzērušos ir pilns, bet savos sešdesmit gados baznīcā nevienu piedzērušos neesmu redzējis, jo esmu pārliecīgāts, ka viņi tur neies. Bet uz kultūras namu gan. Ne

kaut anonīmās vēstules tagad nav modē, es savu vārdu neminēšu. Vienalga Jūs šo vēstuli nepublicēsiet, kaut arī izlasīsiet!»

— Kāpēc lai nepublicētu? Lūdzu! Vēl vairāk, mēs domājam, ka Jūsu vēstule var likt padomāt arī minētās fabrikas strādniecēm. Lai palasa.

Šujiņi pogas!

Tik mazas un tik dažadas! Bet kādu negaidītu efektu var panākt ar tām. Svarīgi, ka tās var izskatīties pārdroši, un tā tam arī jābūt.

Vienu pašu pogu var pat nepamanīt, bet tas, kurš nav skopojies, mierīgu sirdi var atteikties no citām rotām.

Tā var izskatīties vakara variants: uz platas jostas uzņūj pogas ar spīdīgiem akmentiņiem. Pogas un kēdītes rotā bereti, jaunri izskatās bērnu bikšu lencītes, nobērtas ar rotaļu

pogām. Nežēlojiet vecās rezerves, droši šujiņi klāt visdažādākās pogas. Arī uz kombinētā virsvalka skaisti izskatās krāsainas pogas.

«Burda Moden», 1988. gada 1. numurs

Nemot vērā to, ka mūsu veikalos pogas tomēr ir samērā liela izvēlē, tad tie, kuri paklausīs šī populārā izdevuma padomam un pagūs iegādāties tās pirmie, var radīt lielisku efektu.

Nikolaja Gorkina linogravīrā.

ZĪMĒSIM VISI!

Riebiņu vidusskolā zīmēšanas olimpiādē piedalījās trīsdesmit cilvēki, bet tādu, kuri gribēja pārbaudīt savus spēkus un iespējas, bija krietiņi vairāk. Zīmēt ieradās ne tikai vecāko klasu audzēknī, bet arī paši mazākie. Tieši no pirmajām klasēm bija vairāk gribētāju.

Olimpiādei tika atvēlēts fizikas kabinets, kur skolotāja Marianna Abricka vīsu bija sagatavojusi. Kad skolas zvans pavēstīja par otrās mācību stundas beigām, šeit sapulcējās dalībnieki. Kabinets vienā mirkli bija pilns, visas vietas aizņemtas. Olimpiādes dalībnieki ātri sagatavoja uzdevumu saņemšanai.

Bērni zīmēja trīs stundas. Laiks līdz četrām stundām tiek dots arī iestājeksmēnos, kad labākie zīmētāji stājas ar mākslas apgūšanu saistītās skolās. Tikpat centīgi bija jāstrādā arī šoreiz. Daži no dalībniekiem atvēlēto laiku bija izmantojuši tik ražīgi, ka iesniedza pat pa diviem zīmējumiem.

Zūrijai olimpiādes uzvarētāju noteikšana izrādījās grūts uzdevums. Tās locekļi bija objektīvi. Piemiņas diplomas izsniedza rajona izglītības nodalas inspektore T. Gžibovska un skolotāja M. Abricka. Arī tie, kuriem šoreiz neizdevās izcīnīt šo godu, bija apmierināti, jo arī viņiem tika veltīti labie vārdi un vēlējumi, ko izteica ārpusklases darba organizators Vjačeslav斯 Stepanovs un skolas direktors Sergejs Sadovnikovs. Lai šis pasākums palikuši atmiņā, noslēgumā visi olimpiādes dalībnieki nofotoogrāfējās.

V. LAVRENKO,
10. klases skolniece

tiņa nemēs vērā, vai piedalās uzņēmušma vadītājs. Mūsu komanda ieņēma 14. vietu.

Turpmāk šim pasākumam gatavosies rūpīgāk, veltīsim lielāku uzmanību, atrādīsim laiku un vēlēšanos piedalīties, jo ieguvēji būs visi. Ne jau rezultāts šajā gadījumā ir galvenais, daudz svarīgāk ir iemantot lielisku garastāvokli, labu noskoņojumu. Un arī pārīkami pavadīt laiku, jo šādi pasākumi ir labi organizēti.

Janīna PAUNIŅA
siera rūpīcas fizeolektīva priekšsēdētāja

ATTĒLĀ: finiše slēpošanas sacensību dalībnieki, vadībā — mūsu agrofirmas komandas pārstāvē Anna Škapare.

SPORTS

Uz svinīgu vadošo darbinieku II spartakiādes atlāšanu rajona kultūras namā sapulcējās 27 kolhozu un organizāciju vadītāji, partijas pirmorganizāciju sekretāri, arodbiedrību priekšsēdētāji, komjaunatnes organizāciju sekretāri un sporta metodīki. Viņus uzrunāja Latvijas Kompartijas rajona komitejas sekretārs Pjotrs Romanovs, novēlēja veiksmīgus startus, sportisku noskoņojumu.

Tad visi devāmies uz starta vietām. Slēpotājiem distances bija nospraustas pilsetas parkā, šāvējus gaidīja rajona centrali II vidusskolas šautuve, dambrelistus — kultūras nama zāle, novussistus un basketbola soda metienu izpildītājus — sporta skolas zāle.

Mūsu agrofirmas komandu pārstāvēja Anna Škapare — slēpošanā, dambretē — es pati, novusā — Zoja Dorofejeva, šaušanā — Marija Reča, soda metienu izpilde — Valērijs Unžakovs. Vērtējumā ieņēmā pirmo, ceturto, astoto, ceturto un piektā vietu.

Vadošo darbinieku spartakiādē

Kam, māsiņa, tu iegāji
Ābelīšu dārzīnā!
Tev galviņa apbirusi
Baltabēlu ziedīniem.

Latviešu tautasdziesma

Agrofirmas valde, partijas, arodbiedrības un komjaunatnes komitejas sirsniņi sveic jubilāri — ilggadīgo čaklo laukkopī!

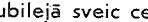
ALEKSANDRU DANILOVU 60 gadu jubilejā!

Tas bij labs kumeliņš,
Kas sviež sniegu kamanās;
Tas bij labs tēva dēls,
Kas var tādu nopeinīt.

Latviešu tautasdziesma

65 gadu jubilejā sveic celtnieki

ANTONU MALINU.

Abiem čaklojumiem darba darītājiem novēl daudzus gadus ražēna mūža, veselību un panākumus!

KINO MARTĀ

- 20. «Stāsts par divām pilsētām», Anglija
- 21. «Sāviens mugurā», «Mosfilm»
- 22. «Liktenīgais ceļojums», I un II sēr., Anglija, Indija
- 23. «Šāktis», I un II sēr., Indija
- 24. «Akcija», «Mosfilm»
- 25. «Lifts uz ešafotu», Francija
- 27. «Banzai», Francija
- 28. «Viss ačgārni», I un II sēr., Indija
- 29. «Luiziānā», I un II Kanāda-Francija
- 30. «Bez dēla nenāc!», Odesas st.
- 31. «Aizejot paliek», «Uzbekfilm»

Sākums pulksten 19.30.

PĒDĒJAIS BRĪDINĀJUMS

I ražošanas iecirknē darba padome izskatīja materiālus par Kornēlijas Leitānes vairākārējiem darba kavējumiem sakārā ar alkohola lietošanu. Viņai izteikts pēdējais brīdinājums. Ja vēl turpinās dzeršanu un darba kavēšanu, padome ierosinās valdei izlemt par K. Leitānes izslēgšanu no kolhoza un nosūtīšanu piespiedu ārstēšanā no alkohola.

KINONAMĀ

Ceturtdien, 24. martā, agrofirmas kinonā tiksānās ar jaunās latviešu mākslas filmas «Viktorija» uzņemšanas grupu, filmas noskaņšanās. Režisors — O. Dunkers.

Sākums pulksten 15.00.

Redaktors A. RĀCĀNS!